

menteel kunnen karakteriseren. Was *Dubbelspoor* de veel belovende inzet van een jong en fris talent, dat met de poëtische invloeden van zijn tijd te kampen had (Greshoff, *Vrije Bladen*-jargon), in deze nieuwe bundel beluistert men een poëzie, die aanzienlijk aan technische scholing en daardoor aan raffinement heeft gewonnen, zonder daarbij haar zuivere inslag te verliezen. Het zou pertinent onjuist zijn te beweren, dat er thans van invloeden niets meer te bespeuren valt — men kan ze zelfs af en toe duidelijk aanwijzen — maar ook in de aard van deze invloeden kan men een „groei” constateren. Waar men vroeger de vage toon van de *Vrije Bladen* hoorde, spreekt thans de discipel van den fijnzinnigen meester Nijhoff, terwijl in de tijdverzen Greshoff definitief het veld heeft moeten ruimen voor Roland Holst. Men proeft Nijhoff's adem in de, overigens prachtige, gedichten *De man met de roos* en *Clean shaven*, terwijl Roland Holst hier en daar te bespeuren is in de verzen, die de afdeling *Onweer* inzetten.

Het komt den lezer wellicht voor, dat ik hier, ondanks mijn waardering voor Hoekstra's werk, bezig ben daarin spijkers op laag water te zoeken, maar in dat geval vergist hij zich ten enenmale. In een tijd met een zo op de spits gedreven poëtische cultuur als de onze, ontkomt geen enkel dichter aan de invloed van tijdgenoten, en men vergete niet, dat juist bij een „experimenterend” dichter als Hoekstra deze invloeden veel aanwijsbaarder zijn dan b.v. bij een Achterberg, wiens instrument zeker niet minder dichtertlijk, maar wel minder veelzijdig is ingesteld. Zoekt men naar een vergelijking met generatiegenoten, dan komt, bij het lezen van Hoekstra's werk, de naam Eric van der Steen naar voren,

al is Hoekstra minder cerebraal en, ondanks alles, ook minder geraffineerd; een verschil dat reeds in een titelkeuze als *Het ongerijmde leven* tegenover *Controversen* tot uiting komt.

Gaarne zou ik op vele verzen uit deze bundel verder ingaan: het prachtige *Constantia*, dat de lezer wellicht kent uit *Kristal* 1937, het genoemde *Clean shaven*, dat ondanks de Nijhoff-invloed tot het allerbeste behoort, wat de laatste jaren in Nederland is geschreven, het merkwaardige sonnet *De speeltuin*, het verrassende slot van *Schoone slaapster*, en andere verzen, maar de ruimte ontbreekt mij helaas. Enkel wil ik nog opmerken, dat ik, gezien het peil van de bundel, daarin het sonnet *De spion in het paradijs* liever had gemist, omdat het tussen Van Hattum en Hoornik in hangt, en tenslotte besluit ik met het kleine gedicht *Op een avond*, dat misschien niet de vermelde toespitsing in raffinement, vergeleken bij *Dubbelspoor*, weerspiegelt, maar ons toch den dichter Hoekstra op zijn best voor ogen stelt; — dat is even sympathiek en zuiver als wij hem bij zijn debuut reeds leerden kennen.

Gij zijt er op een avond, want een vrouw
liet u ontglippen aan haar moede schoot,
die onder pijnen opende en sloot —
bitter of blij over wat komen zou.

Gij zijt er, en der avonden getal
vermeerdert, en ge leeft tusschen wat leeft,
bij mensch en dier, bij al wat adem heeft —
bitter of blij over wat komen zal.

Gij zijt er, en het leven leert zijn leer,
ge stoot er overal op goed en slecht,
op dingen, waar men tot het eind voor vecht.
En op een avond zijt gij er niet meer.

*